

bi se ondu pri gorkej peči malo pogrèl. A pekarica, ki je le po obleki ljudi sodila in si mislila, da je to kak prost vojak, začela ga je pisano gledati, rotiti in jeziti se nad njim, ter godrnja čez vojake in njih ubožnega cesarja, češ, da ljudi s svojimi vojaki nadleguje in tare. Cesar vse to mirno posluša in se posmehuje. To pekarico še bolj razjezi: jame ga iz hiše poditi, in ko se jej ustavlja in še bolj posmehuje, popade jezna korec vode in ga zlije vanj. Molčoč otide cesar v svoj šotor ter nikomur nič ne pové od tega, kar se mu je zgodilo pri pekariji. A opoludne pošlje svojega služabnika z necimi skledami, ki so bile z dražimi jedili napolnene, k ravno istej pekariji, rekoč: „To vam pošlje óni vojak, ki ste ga bili danes zjutraj v vašej hiši z vodo polili. Ko pekarica to sliši, zeló se ustraši, misleč si, da je óni vojak morda cesar sam. Hitro teče v cesarjev šotor, podá se naravnost v cesarjevo obednico, kjer je bilo okolo mize s cesarjem mnogo gostov zbranih, pade pred cesarja na kolena ter ga s solzami v očéh prosi odpuščenja. Nato se jej cesar, kakor zjutraj, prijazno nasmeje, ukaže jej vstati in reče, da naj v kazen vse očitno in natančno pové, kar se je bilo zjutraj zgodilo. Žena to rada stori. Gostje se jej od srca smejejo, a pekarica, ki se je malo poprej še bala in tresla od strahú, ne vé od veselja kaj početi, ko je svojo kazen prestala. Globoko se priklonivši, otide veselo domóv.

Zbôsti jih je treba.

„**K**ar kmet nažanje, no, to bodi njegovo; kar izkoplje na polji, tudi to naj si še spravi pod svojo streho. Ali to, kar dobrotljiva roka božja razobesi ovočja (sadja) po drevji, to bodi pa obéna svojina.“ Takó si mislijo ljudje, češ, saj kmet drevesu ne gnoji in ga tudi ne okopava, samo ob sebi rodi sladki sad.

Smodín je na gričku poleg cerkve zasadil hruškovo drevo. Letošnje leto mu je bogato obrodilo. Krasne hruške „šmarnice“ so pripogibale veje k tlom. Prav lepe in okusne so bile te hruške: po jednej strani so se rumenêle kot oblaček ob robu, če pride tik lune, a po drugej so se rudečêle, kakor večerna zárija.

Neke nedelje popóludne pripíha silovita sapa. Dozorele „šmarnice“ se vsipljejo v travo.

Pri nesreči se najde kmalu dosti grabežljivih rok. Nekaj ljudi pristopi, mladih in postáranih. Veselo pobirajo hruške, naglo jih zavživajo. Lepše poberó ter le kaka piškava in grampava ostane na tléh.

Pride mimo Smodín. Ustrašijo se ga: a zbežati jim ne kaže, ker bi bili podobni strahopétnim pastirjem. Zatorej nagovoré gospodarja: „Oče, te-le hruške tukaj bi smeli pobrati, ka-li?“

Smodín jim za odgovor pové naslednjo básen:

„Volk vjame jagnje ter ga raztrga. Vse pohrusta in pogoltne. Samo čreva še ležé na tleh, ko ga dobí pastir. „Ta-le gnjila čreva sem tukaj našel; pač bi jih smel spraviti, ka-li?“ reče volk, a pastir ne reče ničesar.“

Takó odgovorivši se Smodín urno zasukne in — otide. *Jos. Gradáčan.*